

INFORMACE O CHARTĚ 77

ročník dvacátý (1989) - č. 14

uzávěrka dne 11.7.1989

Dokument Charthy 77/147/89 Buďme statačat jako František Stárek	2
48/89 Blahopřání kardinálu Tomáškovi k 90. narozeninám	2
49/89 Noví signatáři	4
50/89 O přípravě nové ústavy s vedoucí úlohou KSČ	4
51/89 K 200. výročí Deklarace práv člověka a občana	6
Příloha: Deklarace práv člověka a občana	8

Označený dopis čtařství "Karavany míru" (HRR CARAVANE)

Sedmá VODA č.1036 (Jana Petrová podnášené propuštěno)	10
1037 (P.Kubert a J.Hanáček odsouzeni)	11
1038 (Zásah na čs.-polských hraničích)	12
1039 (Rozsudek nad B.Kesendorfovou potvrzen)	13
1040 (Fr.Stárek a I.Vojtiková odsouzeni)	13
Příloha: Závěrečná řeč Fr.Stárkovi	14
1041 (Zásah StB proti kolektivu mluvčích Charthy 77)	15
1042 (Trestní stíhání proti S.Davátkovi rozšířeno)	16
1043 (Trestní stíhání Ladislava Kováčka)	17

Několik věr

Volby v NDR

Dvě brožury o nezávislých skupinách

V kontextu nové výše...

Krátké správy

Výkonstrukce spojování údajné záhadné činnosti v nezávislém skupinami
setkání na čs.-polské hraniči
Setkání zahraničních činitelů a nezávislými aktivisty
Náročné setkání v Budapešti

Sloky Petra Cibulky

Jan Plačák píše předsednictvu vlády ČSSR

Informace o Chartě 77 vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charthy 77

Irena Charvátová, Podolí 2722, 276 01 Němčice

Pavla Palousová, Na Kampě 8, 118 00 Praha 1

Petr Uhlí, Anglická 3, 120 00 Praha 2

Informace o Chartě 77 vychází jednou za 14 dní. Jsou periodickou článkovinou, nezávislou jak na státní moc, tak i na Chartě 77. Gáce spolupracují s mluvčími Chartry 77 a světovými v plném rozsahu všechny dokumenty Charthy 77 jakou i všechna edice VODA. Naklady na výrobu a distribuci jsou brány z dobrovolných příspěvků a demone i články. Signatáři a aktívni stoupenci Charthy 77 v Československu se Infoch poskytují podle cestnických možností, a to zdarma. V případě výroby a distribuce Infochu, které jsou nezdvoile na následující, jsou naklady na jeden výtisk i s poštovním 10 Kčs.

Nečekovanou či jinou přehránkou kontě světovým Infochům je možné jen s uvedením pravosti. Bez uvedení pravosti je možno přebírat dokumenty Charthy 77, sdělení VODA, petice, ozvěny, dopisy, fotografiemi, jakou i texty, z jejichž charakteru či uvedení je zřejmé, že nebyly pedny pro Infoch.

Charta 77/47/89 Buření státečního Františka Stárek V Praze 24.5.1989

Tento týden, od 26. do 30. června 1989, probíhá u okresního soudu v Žatci nadání klasického lidového věci proti Františku Stárkovi a Ivě Vojtěkové.

Ostatoba vini 30letého dělníka Františka Stárka z prostředního času pobučování, jehož se mohl dopustit vydávání a rodičovského časopisu Vokno a Voknoviny. Ivě Vojtěkové, druhé Františka Stárka, je obžalovaná z panceře k tomuto prostřednímu činu.

Bude-li uzavření vinutý, bude jím tresty odňati svobody od jednoho roku do pěti let a další vodlejší tresty.

František Stárek, signatář Charty 77 a člen kolektivu Ježíš mluvěl, je veřejný činový již od roku 1975. Vznik Charty 77 a počátky nezávislého hnutí Československu jsou sice spojeny se solidaritou, projevovanou v letech 1976 a vznětovými hudebníky skupiny Plastic People a aktivisty kulturního undergroundu, k nimž patřil i František Stárek. V paralelním, tzv. přesčítacím procesu byl takdy po několikanásobné vazbě odsouzen k počínánemu trestu za organizování hudebního večera.

Od roku 1979 vydával František Stárek, v undergroundu známý pod přezdívkou Čumas, nezávislý kulturní časopis Vokno. Byl na to opět uvězněn a ve vězení strávil tři a půl roku (1981-1984); poté byl ještě podrobán posupném taz. ochraňování dohledu.

Je ovšem propuštěný František Stárek vydávání Vokna obnovil. V roce 1987 k němu přibyl měsíčník Voknovina, přinášející aktuální informace o nezávislých kulturních akcích a represích proti nim. Oba časopisy vycházejí od Ježíškého roku již s adresami vydavatelství, mezi nimiž je na prvním místě František Stárek. Vokno je stává významnou kulturní institucí, rozvíjející stále nové aktivity. Má svůj vlastní videocenzus, pořádá nezávislé umělecké výstavy na Štefánickém ostrově v Praze, vydává beletrii i odborná knihy, a hlavně - poskytuje všechnou pomoc při sebeorganizování mladých lidí po celé republice, při jejich pokusech o nezávislý kulturní a politický projev.

František Stárek věnuje této činnosti všechny své volny čas. Nezoufalecky se věk výhradně na taz.kulturní underground: v publikaci činnosti i v pořádání kulturních akcí usiluje o otevřenosť a soudinnost s různými skupinami a proudy, kde se zasazuje o pořádní taz.fórum Charty 77, podílí se na práci Charty 77, spolupracuje s VON, plní v Poloko-čs.solidaritě. Snad si překonává některá postoje, udržující se v undergroundu: staví se proti překážlivému isolacionismu cohoto prostředí, proti pařádnímu a povrchovému admítání 'establishmentu', proti výlučné generačnímu vlivení světa. Hlavně uniká - v duchu zásad Charty 77 - o prvo na všechny působení všech nezávislých aktivit; kdo je vždy mezi prvními, kdo tuto zásadu všechno vyučování sami státečně uskutečňuje.

Tuto Stárkovu činnost a tuto jeho konceptu nazaly orgány státní moci se tak nebezpečnou, že se rozhodly Vokno znova zlikvidovat a Františka Stárka uvěznit. Od 23. června 1989 je ve vazbě v Kralici Králové.

Soudní proces, který právě probíhá, není proces s člověkem, který by svou činnost před státními orgány a tím i před věrojností utajoval, nyboť jedná o předních aktivistech nezávislé kultury v nejšířejším smyslu toho slova, který si je vědom svých práv, garantovaných mezinárodními pakty i helsinskými ujednániami, a který podle těchto práv žije a jedná.

Ostat Františka Stárka může zmírnit solidarita nás všech, v Československu i v zahraničí. Orgánům státní moci však musíme nazýjet upřímně, že nám uvěznění Františka Stárka není lhůstejně, pyšří i to, že se jíž neucházejí sancovat a že v sobě najdeme nespočet od státečnosti, jíž vyniká František Stárek. Tím se stane jeho uvěznění upoletčensky neudělit.

Tento Brádálek
mluvčí Charty 77

Dana Kámcová
mluvčí Charty 77

Šárka Vondráčková
mluvčí Charty 77

Na vědomí: IHP, FIDH, IOCH

Charta 77/48/89

V Praze 29.6.1989

Blaheopřání Františku kardinálu Tomáškovi k 90.narozeninám

Jednou občanské iniciativy Charta 77 chceme blaheopřít člověku Františku Tomáškovi k jeho požehnanému věku 90 let a celkovu dílu jeho života.

Chceme také blaheopřít církevnímu kněžstvi primasovi senátu království českého, arcibiskupovi pražskému a fínskému kardinálovi Františku Tomáškovi za všechno, co v těchto dobách představování vykonal nejen pro záchranu a znovuobnovení katolické církve v Československu, ale také pro obnovu jejího národního a okunenického charakteru, a činíme tak z posice lidí, kteří nesouc neuznávají církevní ani boží autoritu, kteří však hodlají respektovat pravdivé svědectví a osobní násazení, ať už je našemou kdekoliv.

Konečně do čtvertice chceme blaheopřít a poděkovat našemu spoluobčanovi ThDr. Františku Tomáškovi. Blaheopřít k tomu, že se stal i v celospolečenském zcela neobvyčejném smyslu jedním z velkých symbolů a autorit, které profilují cestu k možnému lepšímu přístupu našich ndřeb, a poděkovat za to, že se neváhal zaostat ne spravedlivě představovaných a angažovat se ve všemi lidských a občanských práv a svobod nedbaje na možné přednosti, které služebnictví ne spravedlivé moci vystupuje až v nechutné a urázné formě, že takovéto konkrétní lidé a občanské organizace je neoslužitelné a jeho církevním úřadem.

Pánu kardinálu Tomáškovi!

Chceme vám vyjádřit svou hlubokou setu a blavé naději, že přes svůj pokročilý věk budete moci ještě dlouhé léta plnit svou nezastupitelnou úlohu v československé společnosti. Kestane v našem společenství se za Vás modlí, ostatní Vám upřímně drží palce. Všichni společně pak stejně při Vás.

Tondí Kratílek
mluvčí Charty 77

Dana Hlavcová
mluvčí Charty 77

Sáša Vendra
mluvčí Charty 77

*

Charta 77/49/89

Noví signatáři

V Praze 30.6.1989

K prohlášení Charty 77 se dne 1.1.1977 a v době mezi 1.dubnem a 30.červnem připojilo dalších 113 signatářů:

Robert Bekr, poštovní doručovatel
Jarek Beran, duchodce
Jarek Beran, svářec ČSD
Miloslav Beran, úředník
Milan Beránek, výtvarník
Věra Beránková, duchodkyně
Luboš Bolf, provozní chemik
Jaroslav Böhm, invalidní duchodce
Věra Brožková, v domácnosti
Milan Bubla, invalidní duchodce
Stanislav Buřnoch, důlní zkušenost
Petr Burian, herc
Jana Čadová, dělnice
Petr Čech, vrátný
David Čepička
Kamil M. Černý, vedoucí hosp. správy
Marie Dobekalová, ak.malířka
Zdeněk Dvořák, technik
Ivan Fejfar, geolog
Jitka Fibrová, hostinská
Lenka Hanzová, v domácnosti
Květa Haucková, duchodkyně
Miroslav Hojda, řidič
Karel Horanický, operátor
Milan Hůrník, frekvenční mechanik
Antonín Hradecky, dělník
Jarek Hradecky, dělník

Jaroslav Marek, horník
Jaroslav Máša, čerpač
Ivan Mašek, programátor
Miroslav Matěcha, elektromontér
Ing.Zbyněk Nička, důlní technik
Jana Miklušková, ošetřovatelka
Pavel Hildner, dělník
Vratislav Horavec, saseč
Houlika Hadrchalová, zdrav.správa
Bořek Hetopil, dělník
Josef Nevyhoštěný, duchodce
Pavel Nováček, referent nákupu
Vítězslav Nováček, technik
Ladislav Novák, rásobovac
Ing.Miroslav Nyvit, čerpač
Vratislav Ondráček, tavná zpráv
Julia Pacholdíková, technická
Petr Panák, kopíč
Jan Pánek, dělník
Karel Pecka, dělník
Alena Polančík, kuchařka
Radek Ponča, dělník
Robert Pospíšil, řidič
Martin Procházká, geodet
Milos Rudolf, elektrikář
Jiří Rys, elektrikář
Ing.František Řehánek, duchodce

Jiří Bradáček, řidič
Milan Hruška, hercův
Vladimír Hučín, dělník
Pavel Hurt, dělník
Věra Chaloupková
Vladislav Chaloupka
Dusan Janáček, řidič
Michal Jung, dělník
Simona Jungová, v domácnosti
Jana Kábrtová, ukladová dělnice
Pavel Kardaš, elektromechanik
Jan Klement
Jaroslav Knobek, instalatér
Lída Kočová, duchodkyňa
František Kolář ml., dělník
Roman Kolář, spojový manipulant
Martin Kopecský, výchovatel
Jaroslav Koukal, topič
Jan Král, dělník
Jiří Kratochvíl
Marie Kratochvílová
RNDr. Petr Kříž, učitel
Veronika Křížková, v domácnosti
Jiří Kuřík, dělník
Jaroslav Kuchyně, učitel
Miroslav Lehký, programátor
Ladislav Láta, dělník technik
Petr Lívanek, řeznář
Radislav Nálek, student

Vítězslav Sachr, prodevač
Tomáš Soudek, geodet
Ivan Staněk, správář zem. strojů
Martin Starinský, spoj. manipulant
Aleš Štěfka, kapitán ČSPLO
Jarmila Svehlová, dělnice
Radek Ševdík, operátor
Ing. arch. Lumír Šimeček, designér
Milan Šolc, dělník
Rutha Šormová, v domácnosti
Miroslav Brámek, sedačka
Bára Blépánová, herečka
Marek Stolba, topič
Petr Toman, zámečník
Oldřich 'Koč' Teninger, stav. dělník
Tomáš Tvaroch, klavírista
Petr Tvrďák, strojní mechanik
Ing. Polina Vaculíková, odb. věd. prac.
Jiří Vala, dělník
Jiří Váňa, chladírenský mechanik
RNDr. Otakar Velinský, programátor
Ludmila Vlčková, dělnice
JUDr. Karel Vlk, právník
Milan Vlk, dělník
Ing. Eva Vorlíčková, matematik
Radek Zeman, vedoucí skladu
Lubomír Zamazal, dělník
Vojtěch Zemoga, řidič

Opravy a doplnění podpisových dokumentů:

V dokumentu č.1 je Miroslava Holubová mylně uvedena jako Miroslava a nesprávě Miroslava Filipová mylně jako Miroslava.

V dokumentu č.3 je Vilmar Kayser mylně uveden jako Milan; Ing. Štěbic se jmenuje Jérémie.

V dokumentu č.8 je John Beck mylně uveden jako Jen; J. Kotlas se jmenuje Jen.

V dokumentu č.14 je Radomír Halý mylně uveden jako Jeromair a Peter Korentur jako Petr Korentur.

V dokumentu č.17 uvedená dr. A. Kavínová se jmenuje Anna.

V dokumentu 7/83 jsou mylně uvedeni Jaroslav Ondrák a Viktor Breth svákrář, jako mladší a starší. Ve skutečnosti Jaroslav Ondrák st. a Viktor Breth st. signací nejsou.

V dokumentu 10/85 je Vladimír Kolínek mylně uveden jako Vladislav.

V dokumentu 26/86 je Daniel Schubert mylně uveden jako David.

V dokumentu 43/87 je Karel Kerbel mylně uveden jako Karel.

V dokumentu 56/87 je Petr Pohorelácký nesprávně uveden jako Pohorelecký.

Tomáš Bradáček
mluvčí Charity 77

Dana Němcová
mluvčí Charity 77

Sáša Vondra
mluvčí Charity 77

*

Charita 77/50/89 O přípravě nové datavy a vedení dleza KSE

v Praze 10.7.1989

"Nástrojení osouzení a často potlačení řady občanských práv je systém faktického podřízení všech institucí a organizací ve státě politickým direktivám a sporadickým vladivoucí stranou s rozhodnutím možnosti vlivných jednotlivců. Datava Česká a ostatní zákony a právní normy neuprovází ani obzah a formu, ani tvorbu a aplikaci takových rozhodnutí, jsou považována cíkullením,

často jen datní, občanům všechna neznámá a jiní nekontrolované, přitom však rozhodujícím spůsobem ovlivňují činnost zákonodárných a výkonných orgánů státní správy, justice, odborových, zájmových i všech ostatních společenských organizací, jiných politických stran, podniků, závodů, ústavů, dřadů, škol i dalších zařízení, přičemž jejich příkazy mají přednost i před zákonom."

(ze Základního prohlášení Charty 77 ze dne 1.1.1977)

Příprava nové ústavy je v souboru začátku jimiž československá společnost prostě musí projít, krokem výjimečně významným.

Republika novou ústavu náležavě potřebuje, neboť dosavadní ústava je, sice pořád ve svých důležitých partiích, spíše ideologickou filiérou než základním kanonem právního státu a zárukou rozvoje demokratické společnosti. Jiná, nověná důležitá partie, jako např. existence a působnost Ústavního soudu, nebyly vlastně doposud ani formálně realizovány.

Způsob přípravy nové ústavy však využívá důvodné podezření, že mohlo být právním a základním krokem k zápravě povstání, nýbrž pouhou poněkud modernizovanou kanuflidou dosavadního statu quo. Generální tajemník ÚV KSČ přináší všechny ústavní koncepty, která úplně ignoruje nynější společenskou krizi a současné katogorickými postulaty, např. pokud jde o trv.vedoucí úlohu KSČ, předem odmítá zásadnější diskuse o principech nové ústavy.

Návrh ústavy připravuje komise KSČ a Národní fronty, podřízená předsednictvu ÚV KSČ. Odborná i laická veřejnost je o práci komise informována sporadicky a okrajově. O nejdůležitějších otázkách, svláště pak o postavení KSČ a Národní fronty, diskutuje komise za zavřenými dveřmi.

O konečném znění ústavy se má konat všeobecná diskuse. Aby taková diskuse měla smysl, mohl být už dnes, v době prací na návrhu ústavy, zřízen blízce celé ministerstevské veřejnosti, včetně její opoziční či oponující části. A aby taková diskuse a takovýto projev vůle lidu o podobě nové ústavy neměly pouhý dekorativní charakter ve formě pečlivě vybraných bláznivých vyjádření v deanním tisku, je jiné třeba dát institucionalizovanou podobu. Navrhujeme, aby bylo o základních principech nové ústavy, zvláště o vedoucí ulici strany a o monopolu jediného státu uzaváděno a vyžadováno světového názoru nejdříjdáno referendum, jehož výsledky by byly pro tvůrce nové ústavy závazná, zároveň aby bylo ve skutečně svobodných volbách vytvořeno minoprávná Ústavodárná shromázdění, pověřená vymýšlením nové ústavy.

I.

Pro požadování zrušit systém faktického podřízení všech společenských i státních institucí a organizací direktivám aparátu komunistické strany hovoří nejen skutečnost, že jde o systém právnické absurdní, nemoralní, popářející základní lidská práva a předem terpadující možnost demokratického fungování společnosti. Hovoří pro něj i evidentní historická zhudebnost některých posledních desetiletí, během nichž tento systém prokázal naprostou impotenci své sábehrudlněji provozované moci a stal se základní příčinou hlubokého mravního, společenského, politického i hospodářského úpadku. V neposlední řadě tento systém bezohledně devastuje přírodní zdroje, činí životní prostředí neobvykatelným a horlivě inkasuje nekryté snění na úřet budoucnosti, čímž v zájmu několikasetletého produkování své monopoli ohrozuje nebez ohrozenci naší společnosti.

Existuje jen jediné východisko z vlnité krize a břidclího splnění shroucení: radikální obrat k důsledné demokracii. Jen tento obrat může uvolnit pole tvorivé snětí jednorodostí i společnosti a otevřít cesty k trvalému celospolečenskému dialogu v duchovní, politické i ekonomické pluralitě, jenž je neobytnou podmínkou zdravého chodu a rozvoje společnosti.

II.

Systém nekontrolovaného a nekontrolovaného rozhodování aparátu komunistické strany je přímým důsledkem nároku této strany na totální vedoucí úlohu. Necosky

monopol však i je obhajován ve jménu tzv. vedoucí úlohy strany, což je právní fikce zakotvená v dosavadní ústavě. Právě tento nárok a s ním fikce podkopávají samy základy právního státu i řádu a předem znemožňují vznik občanské společnosti. Nevyřešuje a rozbudování jen občanskou společnost, nýbrž i řádoví členy a funkcionáře komunistické strany a vlivem přenáší i na neobyčejně omezený okruh lidí.

Ústavně kodifikovaným základem státní moci je Národní fronta. Dosavadní ústava ČSSR ji definuje jako "politický výraz svazku pracujících měst a venkova vedoucí Komunistickou stranou Československa". Jíž sama definice prozraje to, co potvrzuje dějinnou skubenoost posledních čtyřiceti let: že Národní fronta není základem státní moci, nýbrž útvarem životících na okraji politického života, jednou z sociálních pál ovládaných sekretariáty komunistické strany. Ačkoliv jana svědky iniciativního postoje některých složek Národní fronty, avšaké nekomunistických politických stran, počáteční jejich scela rovnoprávného postavení uvnitř Národní fronty dosud oficiálně nebyl. Nemluvě o jiné scela logickém podřadavku, že obnovení občanské společnosti, pluralistického systému a právního státu je naprostě nevyhnutelně spojato se zrušením ústavně kanonizované "vedoucí úlohy strany" a z ní odvozené svácky Národní fronty. Tento systém, kodifikovaný ústavou, nejen vylučuje vznik nových politických stran a ty doposud existující drží v železném područí strany komunistické, ale snemoknuje i nejelatentnější spásobu sebeorganizace společnosti, neboť ani spolek holubářů či filatelistů nemůže fungovat bez glicháktujících zásahů.

Je ostorné zdáno, že i KSČ si ve svých lepších chvílích uváděovala, že si svůj nárok na vedoucí úlohu ve společnosti musí zaslužit. V roce 1968 přijala postulát, že žádou stranu, že ani koalice stran, nesmí monopolizovat moc.

Současná společenská situace je jiná - charakterizují ji scela nedemokratické posky. Spíše, a jakým je nová ústava za zavřenými dvířti připravována, v nás budí obavy. Ze tento předpis nejvyšší právní silly, který má platit dlehotou řadu let, bude ve skutečnosti jen pokusen o udržení stávajícího monopolu moci. Opět musí být dosaženo toho, co má ústava zaručovat, totiž vlády lidu, a to jednak prostřednictvím sňutí lidem scela svobodně volených a jenž odpovídají, jednak přímo učestní lidí v právně zahovřeném pluralitismu politickém a společenském sféreni.

Náhle tedy nová ústava vakuemu znamenat radikální pozitívni krok, je třeba, aby výslově zaručovala výše zmíněné demokratické principy. Nasní obsahovat mlu, co by umožňovalo dosavadní systém pouze modifikovat a zachovat jej tak ve stánlivé přijatelnější podobě.

Tonda Bradilová

mluvčí Charthy 77

Na učení: ÚV KSC - komise pro vypracování nové ústavy

Dana Hlávková

mluvčí Charthy 77

Sáša Vondra

mluvčí Charthy 77

Chartha 77/31/89

V Praze 10.7.1989

K 200.výročí Deklarace práv člověka a občana

V roce 1789 vyhlásilo Francouzské Národní shromáždění Deklaraci práv člověka a občana. Na přípravě téhoto dokumentu se v pracovních skupinách i jednotlivě podílela řada osobností různé duchovní orientace - republikáni, monarchisté, katolici, protestanti, svobodní sedmáci. Pluralita různých pojetí a náboževých východisek vystihla v textu, který se stal majetkem lidstva, příslibem i výzvou. Deklarace směnila i pro nás naději, že je možné, aby se různí lidé sjednotili na společných záסadách a řekli společné ano i ne tvář v tvář problémům, které vyvetávají od svobody, když se lidé sdružují v politickou společnost, a kteří, jak z deklarace vyrovnáváme, jsou v možém totálném a palachavým otázkami dneška.

Deklarace ovšem tyto problémy nevyřešila a vyřešit nemohla. Jíž skutečnost, že některí z nich, kdo se podíleli na vytvoření deklarace, záhy skončili pod gilotinou nebo ve vězení a jiní sedmáci hrávali zahraniční či se jí dokonce účastnili, svědčí o tom, že "zapomenuté práv člověka či pohrdání jimi", v nichz deklarace vidí "jediné příčiny veřejných neštěstí je korupce vlády", ohrozuje lidem společnost neustále a každou deklarace toho nebezpečí neodstraní. Proto

přijímáme jeji poslání jako výzvu, která se nesíce svým smyslem životě těchdy, když ji upořáchní a naplníme svým konáním. Veliká myšlenka "nezadatelných a posvátných práv člověka" zástatně nedostížným ideálem, nebude mít my sami očit své blížení a nezmáhat k takové podobě společnosti, která by chránila každou lidkou svobodu a srozumitelnou důstojnost člověka.

Deklarace práv člověka a občana, která sama nevnáší bez vlivu předchozích deklarací amerických a státoprávní tradice anglické, se stala předlohou pro Všeobecnou deklaraci lidkých práv OSN z r. 1948 i pozdějších mezinárodních paktu. Její vliv je patrný v dokumentech belgického procesu. Ti, kdo usilují o zlidčení světa, v němž nachází oporu a inspiraci.

Trvale platným odkazem deklarace je myšlenka, že "nezadatelná a posvátná práva člověka" jsou "přirozená". Člověk je tedy nadán důstojnosti, která je mu dřív než jeho statut občana. Práva, jež mu připadají z titulu lidkého bytí, mu neudílí společnost či stát. Naopak, kdo se sdružuje v politickou společnost proto, aby jejich základní nezadatelná práva byly zachována a zajištěna.

Veliký důraz klade deklarace na zákony a zákonnésto. V jejím pojetí jsou zákony důvodnou a rozumnou pravidla, která platí stejně pro každého a na jejichž uverbě se mohou, ne-li mají, podílet všechni občané k účinku všeck. Zákony vymezují prostor svobody a zamezujejí sváosti. Zákonodářství je záležitost veřejné, zákony jsou výrazem obecné vůle a stanoví se zákonem výraz nějakého partikulárního či skupinového zájmu, plněná být zákonom. Avšak ani lid či lidem pověřené zákonodárnou moc nemůže tvorit zákony libovolně. I zákonodářství musí být ustavitelem poměrováno svým účelem, jinak je ochrana nezadatelných práv člověka, jež jakémukoli zákonodářství předchází. Téměř nezadatelnými právy rovní deklarace svobodu vlastnictví (jak proslavují přípravné materiály, deklarace pojímá vlastnictví mnohem širé než jenom jako vlastnictví hnětých statků; na prvním místě tu jde o vlastnictví vlastní osoby, vlastních akcií, vlastní práce), bezpečí a odpor všichni čtli.

Očekáváme, co občan má a nesmí, co je legální a nalegální, odpovídá deklaraci vyhlášené jednoduchému principu: akademie je vše, co nákon nezakazuje, povinno je jen to, co zákon vkládá.

Deklarace sbavuje politickou moc jakémukoli posvátné nedotknutelnosti a vystavuje ji permanentní občanské kritice. Občané mohou a mají kontakty mecenáských orgánů, i těch nejvyšších vedení zákonodárců, pouštěvat se snyalem politické instituce, která je ochrana práv člověka. Kritika politiky a posice morálky je nejen možná, nebráň a užitková a přispívá ke "štěstí všech".

Pojetí služebného poslání politické soci a jejích orgánů platí i ten, kdo se v deklaraci mluví o "veřejném pořádku", nad jehož dodržováním moc běží. Jednak musí být občan pořáku vynesen zákonom, jednak platí, že veřejný pořádek zaručuje to, co zaručuje práva a svobody druhých. V jednom z přípravných návrhů textu deklarace je tato myšlenka vyjádřena ažidat výrazně: "zaknout občana, který neperutí ústavní či společenské zákony, je atentát proti veřejnému pořádku" (André-Daniel Laffou de Labat).

Deklarace vyjadřuje zhuđenost, že moc je snadno zneužitelná a následky takového zneužití katastrofální. Jeden z přípravných dokumentů připomíná, že největší ohrožení svobody nepochází od jednotlivých neukázaných či zlovolných občanů, nábrá od správci moci. Největším složincem je ten, kdo "obrací proti spoluobčanstvu obraně nebo moc, jež mu byla svěřena"; kdo "se opovahuje převratit v násdroj represe prostředky, jež mu byly propůjčeny pro společnou ochranu" (abbé Emmanuel-Joseph Sieyes). Moc proto musí být podrobena běžlé a důležné kontrole. Vyhodnocovatele úřadu moci mohou být podle zákona vystaveni přísným sankcím, kdykoliv užijí svěřenou mocí svévalně či v jiném než obecném zájmu. I neprincipální tvrdost moci oprávněně užít je trestná. Veřejný činitel je odpovědný společnosti a musí se své činnosti svým spoluobčanstvem vydávat počet.

Jednáme z nejčasnějších práv je podle deklarace svobodná výměna myšlenek a informací. Ve stručné formulaci "každý občan může mluvit, psát a zaknout svobodně" je zahrnut i návrh "každý občan může svobodně vlastnit tiskárnu, jakékoli jiné násdroje písma" (Jean-Paul Rabat).

Deklarace práv člověka a občana nepopírá také nebezpečenství výberené lidé a také ji nedopřá svrhít. Aby však tato nebezpečnost nebyla nikdy, vyhlašuje deklarace rovnost práv a rovnost před zákonem, který, jak jeden z návrhů říká, "poskytuje slabému ochranu před podnikáním silného" (abbé Sieyès). Rovnost v právech chápe deklarace výslovně i jako rovnost přístupu k veřejným funkci a úřadům. Jediným kritériem vhodnosti kandidáta jsou kvality jeho osobnosti.

Jáme přesvědčeni, že zásady obecné v Deklaraci práv člověka a občana, a nictké jeme některé připomněti, musí brát v důvahu každou společnost, která se chtěne upeřádat tak, aby v ní člověk mohl žít ve vztaznosti s druhými životem dle svých a spravedlivy. Zásady deklarace je nutno nově promýlet, korigovat, přizpůsobovat aktuálním podmínkám, doplňovat. Neleze je však popřít. I to je důvodem, proč připojujeme tento Deklarace práv člověka a občana jako součást tohoto dokumentu.

Tomas Kradílek
mluvčí Charthy 77

Dana Hánecová
mluvčí Charthy 77

Sáša Vondra
mluvčí Charthy 77

Příloha: Deklarace práv člověka a občana
vyhlášená Národním shromážděním v zasedáních z 20., 21., 22., 23., 24., 25. srpna a 1. října 1789, přijatá francouzským králem dne 5. října 1789

Záslupeči francouzského lidu, utaveni v Národním shromáždění, povídajíce nezáložnost, napomenutí práv člověka či pohrdání jimi za jediné příštiny veřejných neštěstí a korupce vlády, rozhodli se předložit ve slavnostní deklaraci přírozená, nezniatelná a posvátná práva člověka. Nachází jimi tato deklarace, trvale přístupná všem členům společenského celku ustavící připomíná jejich práva a povinnosti, aby tak akty zákonodárců moci, stejně jako akty moci výkonné, mohly být kdykoliv porovnány se smyslem každé politické instituce a tím na jednoduchých a neopopíratelných principech přispívaly vždy k zachování ústavy a ke čtěstí všech.

Národní shromáždění proto uzavírá a vyhlašuje v přítomnosti a pod zápisem Nejvyšší bytoči toho práva člověka a občanu:

I.

Lid se rodí svobodní a záběr rovní v právech; společenské rozdíly může být založeno pouze na společném užitku.

II.

Systém každého politického sdružení je zachování přírozených a nezniatelných práv člověka. Tato práva jsou: svoboda, vlastnictví, bezpečí a odpor vůči útlaku.

III.

Základ všé suverenity tkví svou podstatou v národech: každý sbor ani každý jedinec nemohou vykonávat pravomoci, které nevycházejí výslovně z něho.

IV.

Svoboda tkví v tom, že člověk může konat vše, co neškodí druhům. Výkon přírozených práv každého člověka nemá proto jiné omezení než ta, která sejištěuje jiným členům společnosti používání těchto práv; tato omezení mohou být určena jedinou sákonem.

V.

Zákon nemá bránit jindřu konání než tomu, které škodi společnosti. Nic, co sákon nezakazuje, nemá být zapovězeno a nikdo nemá být nucen konat něco, co sákon nepřikazuje.

VI.

Zákon je vyjádření obecné vůle: všechni občané mají právo osobně či prostřednictvím svých představitelů přispívat k jeho tvorbě; sákon musí být též pro všechny, ať chrání nebo trestá. Z pohledu zákona jsou vši všechni občané rovní, mají stejný přístup ke všem hodnotám, místům a veřejným zaměstnáním podle svých schopností, bez jiného rozlišení než rozlišení jejich ctností a nadání.

VII.

Nikdo nemá být obviněn, satazen ani vězněn, není-li to v případech vymezených zákonem a podle postupu předepsaného zákonom. Všechni, kdo se domáhají svévolných příkazů, vydávají je, nechají vykonávat, musejí být potrestáni; každý občan však, jestli předvedl až zadržen na základě zákona, musí obdržet uaposlechnut; klesá-li odpov., provinuje se.

VII.

Zákon může oznovovat pouze tresty zjednáč a neobyčejnou nutností; trestání může být každý pouze na základě soudna, jenž byl vyhlášen před opředením čelíkem a když je uplatněn soudcůvmi spůsobem.

XI.

Každý je povolen k uverenému, dokud není prohlášen za provinilého. Je-li uvedeno každou jej zatícnout, kandá svrdou, iži není neobyčejnou pro soudčení jeho svobody, musí být případě postižena soudcem.

X.

Nikdo nemá být uspokojován pro své úkoru včetně náboženských, pokud jenžich projevem nezaručuje všechny pořádek soudcovny sázenem.

XI.

Svobodné odělování myšlenek a úkori je jediné a nejcennějších práv člověka; každý občan málo tedy mluvit, psát, tisknout svobodně, výtlakou jsou připravovány soudci, ktery soudci odpovědnost za zneužití této svobody.

XII.

Účelností práv člověka a občana vyladuje všechnu moc: tato moc je tedy určena pro výrobu vědomí a ne pro soukromý užitek těch, jimž je svěřena.

XIII.

Pro udržování všechny moci a pro úhradu výsledků administrativy jsou autem společnosti příspěvky; musí být rovnocenně rozděleny mezi všechny občany podle jejich možností.

XIV.

Všechna občanská mají právo posoudit svého správceletvím svých zákonům autem všechny příspěvky, svobodně a bez souhlasu; sledovat jejich užití a uřívat danový podíl, danový základ a podmínky jejich vybíráni a terminování.

XV.

Společnost má právo požadovat od každého všechno činitela využívání jeho činnosti.

XVI.

Společnost, která nezaručuje práva a která nezajistí je oddělení moci, je neuskutečně společností.

XVII.

Všechnost je posvátným a nesmírtečným pravem. Proto ho nikdo nemůže být znečiněn, pokud se muži nutak ve všechnu edici, kjerž všechnu moci muzí vžák být zjednotěna soudcům spůsobem a podmítkou závazní vlastnické moci být spravedlivě očekávané, poskytované přes využitnění.

*

Stavění dle českofrancouzského míru (MIR CARAVANE)

Vášní přátele,

A velkými sympatiemi jsme přijali projekt MIR CARAVANE a se zdáním sledujeme průběh toho jedináčka ales, v němž jsou divadel a různých evropských nemí společně soustojí evropské kontinenty a hraje svá nekonvenční představení divákům ve všech evropských měst. Myšlenka této cesty, tolik konkrétně činem posílit celoevropskou vzdělost a přispět tak k mirovnu dorozumění mezi kulturami a všechností všech evropských měst, je nám velmi blízká, protože i náš občanské dílo musí je všechnu k lidem míru založeného na respektu k lidkym právům a na autentické spolupráci národů ve všech sférách života.

Jsem rád, že přijdeš i do Československa a těším se na vaše představení. Zdraví všechnu povalujeme za svou povinnost připomenuout vám, že se situace v základní moci lidí od situace v ostatních zemích, kdež ještě nevážíli až všechno. Důkazem je, že základní podmínkou míru mezi národy a mezi vládami je mít uvalit jednotlivých společností a mír mezi vládami a občany. A právě tato podmínka muzí dojít v Československu buhulec splňování, protože nás vše vláda, základní oficiálně vyhlašuje první opak, mž k náska autentickým projevem všechno vše přiznává všechna a mnohé a vše přímo portfoluje. Je to patent i v oblasti, kdež je všechna nejvážší, tedy kultura. Ta je v Československu stále jistě soudna rozhodčím systémem centralizovanou kybernetickou nadvlády. Kybernetie se muzí podřídit

celou kulturu svým vlastním mocenským a ideologickým zájmem, manipulovat ji a poručňovat jí, omezovat v ní vše, co se tak či onak vyřasuje svou originalitou či nekonformností z pochauraňe ráuce jejich představ o správné a správně iocajální kultuře. Tím, že takto snáší hruje kulturu, útočí politická moc přímo na základní svobodu projevu a ubližuje celé společnosti, odnismajíc ji jeden z hlavních nástrojů jejího nebeuvědomění. Nedomokratickým způsobem vlády nad společností je tedy zasáhena i kultura, v níž má diktát centra větší váhu než vše kulturních pracovníků. Proto u nás stále ještě neexistuje přirozená pluralita kulturních institucí, které jsou pořád centrálně řízeny a nuteny dodržovat různá tabu, a nimiti samy většinou nezuhlasí; mnoho tvůrců má dodnes zakázanou činnost. Ale nejen to: tam, kde umělecká osobitost či kulturní iniciativnost dále a zřetelněji překračuje horizont centrálních nároků, uchyluje se moc i dnes k přímé represi. Nedávno předčasně propuštění dramatika Václava Havla z vězení je sice vítaný ústupkem veřejnému minařní domácímu i zahraničnímu, nemělo by však komukoli vyvolávat iluzi, že je v Československu všechno v pořádku. Než tomu tak. Ve vězení je například básník a teoretik umění Ivan Jirous proto, že ke solidarizoval s perzekuovanými a trpícími lidmi. Rovněž ve vězení čekají na soud Petr Cibulka za to, že po letech neúnavně popularizoval Československou rockovou a folkovou hudbu, a František Stárek za to, že vydával nezávislý kulturní časopis Vokno. Na jaře byla za svou veřejnou činnost nepravedlivě, byť podařině odsouzena také česká herečka Vlasta Chramostová, již téměř dvě desetiletí vypuštěna z předešlých divadelních scén. Dokonce ani vašemu projektu se perzekuční zásahy úplně nevyhnuly: herečka a insipientka Divadla na provázku Eva Violařová se vaří cesty neúčastní proto, že byla v době jejích příprav neoprávněně vězněna, a vůdčí osobnost téhož divadla Petr Galáž a vám rovněž nejede, protože mu státní orgány nevydaly cestovní pas. Naše vláda často a ráda mluví o jednotě evropského domu, ale zároveň toho, kdo chce tuto myšlenku promítat do praxe a řídit po evropském domě, zamýšlí v jeho československém bytí.

Vášení přátelé, přeji jsem úspěch vašim vystoupením v Praze a nepochybujeme o něm, protože víme, jak velký je v naší společnosti hlad po všechn nekonvenčních kulturních projevech. Zároveň se ale doufám, že byste tento hlad přece jen plně neuspokojili, ba mnoho lidí dokonce zklamali, kdybyste se nechali vnukovat do role pouhé součásti oficiální propagandy, představující, že všechno je v naší zemi v pořádku, a kdybyste - ať už jakýmkoli způsobem - nedali v Praze najevo, že o neradostných poměrech v Československu víte.

V Praze 20. června 1989

Tomáš Bradilek, Dana Hlávková a Božka Vendra - mluvčí Charity 77

Tomáš Dvořák, Jan Chudomel, Irena Harvanová, Ruth Šermová - Bezzávislé mírové sdružení
Petr Blačák - České děti

Petr Payne, Luboš Rychvalský a Bára Ščepánová - Společnost za veselajší současnost

Sdělení Výbora na obranu nepravedlivě stíhaných, který je čs. ligou pro lidská práva a členem Mezinárodní federace pro lidská práva (FIDH)

Všechna sdělení VONS jsou zasílána Federálnímu shromázdění. Jména a adresy členů VONS jsme zveřejnili ve sdělení č. 860.

Sdělení č. 1036 (Jana Petrová podminěně propuštěna)

Okrenní soud v Chomutově, jehož senátu předsedal JUDr. Zdeněk Jaroš, rozhodl ve větujuém zasedání dne 19. června 1989, že žádosti Jany Petrové o podminěně propuštění z výkonu trestu odnáší svobody se vyhovuje. Zbytek trestu Jany Petrovové v červni tří měsíců a sedmdvaceti dnů podminěně odložil na zkušební dobu osmnácti měsíců. Prokurátor, který sám navrhl, aby soud žádosti vyhověl, se po vyhlášení usnesení vzdal práva stíhnosti, takže rozhodnutí soudu nabyla právní moci. Jana Petrová byla po skončení veřejného zasedání v soudní budově, jehož se zúčastnilo asi deset jejích přátele, převezena do HVÚ Všechny u Chomutova, kde vykonávala trest, a ještě v dopoledních hodinách byla propuštěna na svobodu. Jana Petrová, dvacadvacetiletá aktivistka Bezzávislého mírového sdružení, byla odsouzena v únoru

c.r. k deváti měsícům odňtí svobody za to, že se pokusila dne 16.ledna 1988 položit k noze sv.Václava na Václavském náměstí v Praze květinu k uctění památky Jana Palacha. (Viz naše sdělení č.894, 910, 940 a 972.)

V Praze 20.6.1989

*

Sdělení č.1037 (Pavel Kubert a Jiří Mařáček odsouzeni)

Vojenský obvodový soud v Litoměřicích uznal v odročeném hlavním líčení konaném dne 14.6.1989 vojáky z povolání pprap.Pavla Kuberta, nar.11.4.1962, bytem Příčina 1304, Šetí n.o., a zem.Jiřího Mařáčka, nar.8.5.1968, bytem Pod Barvířkou, Praha 5, vinoucí spáchánímu trestného činu vyhýbání se výkonu vojenské služby a odsoudil je k nepočtuiněnýmu trestu odňtí svobody, a to Pavla Kuberta na 6 měsíců a Jiřího Mařáčka na 7 měsíců. Zároveň je odsoudil k trestu stráty vojenské hodnosti. Obu zástavají ve vazbě, která na ně byla uvalena 19.4.1989 (viz sdělení č.1015). Než nám známe, kde je rozhodek provozován. Pavel Kubert a Jiří Mařáček byli hudebníky poslouchkové správy ve Slaném. Okázalo se, že vojenskou službu započítávají m.j. proto, že se účastnili akcí nezávislých skupin, např.manifestace 26.číjna 1988 v Praze a soudušního líčení s Vlastou Chramostovou a Libuší Šilhánovou. Dále je vinila z toho, že se účastnili dvou organizovaných školenců mark-leninské přípravy v listopadu a prosinci 1988.

Na začátku tohoto roku podali oba žádost o propuštění z armády, kterámu nebylo vynovené. Sdělení postihu obou jmenovaných je preventivní potlačení takových postojů příslušníků ČSLA, které vyjadřují nespokojenosť se současnou oficiální politickou linii.

Hlavní líčení v této věci bylo zahájeno již 8.6.1989. Od 16 hod. předchozího dne až do osmi hodin do rána byl v Jablonci n.Nisou zadržován orgány StB mluvčí Klubu právní podpory Roman Rákosník. Celou noc byl nucen prosedět na chodbě oddělení VB, a to jen proto, aby se mohl zúčastnit hlavního líčení v Litoměřicích. O zadržování R.Rákosníka nebyl neprávně zadaný protokol. Na případ P.Kuberta a J.Mařáčka upozornil veřejnost právě KPP.

V Praze 30.6.1989

*

Sdělení č.1038 (Zásah na čs.-polských hraničích)

Aktivistka Polak-čs.solidarity a spoluvedavatel jejího bulletingu Mirosław Jasiniński z Vratislaví cestoval dne 15.6.1989 vlakem z Prahy do Polska. Nezi pohraniční stanicemi Lichkov a Miedzilesie byl ve vlaku krátko po 22.hodině podezřen osobní prohlídce, při níž mu byly odňaty dva české samizdatové časopisy. V polské stanici Miedzilesie byl orgány čs. StB vynesen z vlaku a převážen přes polské území na pohraniční přechod Kudowa Zdrój - Hrádek. Tam byl převezzen do Hradce Králové, kde mu orgány StB využily podezření z přečinu proti zájmu socialistické společnosti v oblasti styku s cizincem (§5 zákona o přečinech, podle něhož by mohl být postižen trestem odňtí svobody do šesti měsíců a penálitně trestem do 5000 Kčs). Druhý den ráno byl M.Jasiniński dopraven k ohroženému prokurátorovi v Šetí n.Orlicí a návrhem na vzdí do vazby. Když prokurátor tento návrh zamítl, odvezli pracovníci čs. StB 16.6. v odpoledních hodinách M.Jasiniánského na pohraniční přechod a dovolili mu odcestovat do Polska.

Tento zásah proti aktivistovi Polak-čs.solidarity představuje, jako všechny ostatní námi sledované případy, porušení a snesoučítí platných čs.zákonů. Navíc je však celý použitý postup, tj.faktický únos polského občana z polského území a převoz přes mnoho desítek kilometrů polského území orgány čs. StB hrubou urážkou čti PLR a spechybněněm její suverenity. Dáváme proto své sdělení na vědomí nejen příslušným čs.orgánům, ale také generálovi Jaruselekmu, který vystupuje jako garant polské nezávislosti.

V Praze 30.6.1989

*

Sdělení č.1039 (Rozsudek nad Barboreou Rosendorfovou potvrzen)

Soud městského soudu v Praze ze předsednictví JUDr.Jaroslava Novotného ve věci jeho soudění konaném dne 22.června 1989 zamítl odvolání herečky Báry Štěpánkové (obžalované žačkou Barbory Rosendorfová) a rozsudek obvodního soudu pro Prahu 1 potvrdil. Jak jsme již informovali (viz sdělení č. 899, 960, 987 a 1031), bylo

Barbora Rosendorfová po původním plném sproštění viny na základě odvolání prokurátora odsouzena pro tr.čin útoku na státní orgán a orgán společenské organizace podle §154/2 tr.z. k peněžitkemu trestu 1500 Kčs. Připomínáme, že Barbora Rosendorfová byla odsouzena v souvislosti s nezávislou manifestací 26. října 1989.

V Praze 11.7.1989

w

Sdělení č.1040 (František Stárek a Iva Vojtková odsouzeni)

Senát okresního soudu v Ústí nad Orlicí za předsednictví JUDr. Jany Valtrové v hlavním líčení, které se konalo ve dnech 26. až 28. června 1989, uznal vinuyn Františka Stárka, signatáře Charty 77 a aktivistu undergroundu spácháním trestného činu pobuňování podle §100/1a,3a tr.z. a Ivu Vojtkovou pomocí k trestnému činu pobuňování podle §10/1c k §100/1a,3a tr.z. Františka Stáru odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání dvou a půl roku v II.NVS, k trestu propadenutí včetně zřízení k výrobě Voknovin a Vokna a písancesti - a k ochraonému dohledu po vykonání trestu v trvání dvou let; jeho snoubenku Ivu Vojtkovou, matku dvou nezletilých dětí, odsoudil k dvandacetiměsíčnímu odnětí svobody s podmíněným odkladem na dva roky. Oba obžalovaní se odvolali, prokurátor si poselhal ihlu na rozhyslenou.

Jak jsme již informovali (viz sdělení č.935, 955, 978, 1020 a 1033), Fr. Stárek se měl uvedeného tr.činu dopustit tím, že "z nepřátelství k socialistickému společenskému systému a státnímu zřízení" v byte Ivy Vojtkové i jinde vyhotovoval a na cyklosytu roznošoval časopisy Vokno a Voknoviny, které pak rozmisloval. Obžaloba rovněž poukazovala na to, že zejména ve Voknovinách (které jsou přijetě nepřátelstější než Vokno), byla "uveřejňována" sdělení takových skupin, jako je Charta 77, VONS i dalších" a na styky Fr. Stárka se zahraničím, konkrétně s Janem Palcem, Pavlem Tigrinem, Milanem Kubarem a Ivanou Hustrovou. Dva ze svědků odmítli vypovídат o tom, že původní výpověď, která byla učiněna před vyšetřovatelem StB mjr. Kváčem, byla vynucena jeho psychickým nátlakem. Jedna svědkyně svou výpověď opravila. Soud hrubě porušil ustanovení trestního řádu tím, že přes náměty obhajoby připustil jako důkaz zprávu Federálního úřadu pro tisk a informace, jíž nahradil žádny znalecký posudek. Návrh obhajoby, aby soud vyslechl pracovníka RÚTI, který tuto tendenční zprávu o časopisech Vokno a Voknoviny spracoval a jehož jméno bylo při hlavním líčení utajeno, soud zamítl. Prokurátor ve své závěrečné řeči citoval z obou mezinárodních paktů a helsinských ujednání vždy to ustanovení, podle nichž mohou být práva emisem zákony jednotlivých nemí. Vyvodil z toho, že "státy jsou suverénai a v naší republice platí nebe zákony". Obhájce obžalovaných, dr. Bulík, sice připustil, že Fr. Stárek vydával tiskoviny bez státního souhlasu, ale zdvořeš převádělivě dodnil, že tuto činnost nelze považovat za pobuňování. Prohlásil, že tento čin souvisí s politickou situací, která se nění, a zdůraznil, že rovněž podle názoru člena Výboru čs. věřejnosti pro lidská práva a humanitární spolupráci Zbyňka Vokrouhlického nemí v žádné právní normě jasně řečeno, co je to pobuňování, a že záleží na orgánech činných v trestním řízení, především pak na soudcích, jak takovou činnost hodnotí. Zamyšlel se rovněž nad tím, zda případný odsuzující rozhodek obстоjejí v čase. Uvedl jako příklad, že pozorně nedávno hájil klientku, která se dopustila tr.činu pobuňování tím, že se kriticky vyjedlovala o Brežněvovi. Zmínil se i o akademiku Sacharovovi, který byl označován za napřítele, a dnes je poslancem Sjezdu lidových poslanců. Uvedl, že se v obžalobě slova "nepřátelský" a "protisocialistický" vyskytuji 24krát, anž by bylo vysvětleno, co vlastně znamenají. Konstatoval, že podle ustanovení vídeňského dokumentu mají státy usudňovat tifení faktyhkoliv názorů. Tento závazek je ve zřejmém rozporu s obžalobou.

Odsouzení Fr. Stárka a I. Vojtkové je v případě rozporu s mezinárodními dohodami, k jejichž dohrkování se čs. vláda zavázala. Je to jeden z řady faktů, na nichž se závisí nařízení nazídat a nezávisle jednající občany, který má zastrčit osudní aktivisty.

V Praze 11.7.1989

Příloha: Závěrečná řeč Františka Stárka

Chci říct jen několik slov, která se netykají mé činnosti projednávané tímto soudem. Z projevu pana prokurátora zavál ledový vítr studené války. Naštěstí o dalším politickém vývoji neruší důležití prokurátoři a majori Státní bezpečnosti.

Tém se může podařit jen ne čas blokovat pozitivní společenský vývoj. Občané budoucího evropského domu by se jistě divili vyšetřovnám, v nichž stojí sochy Stalina. O nejistotě představitelů byrokratické moci svědčí te, že posudek Federálního úřadu pro tisk a informace byl podepsán nečitelně a tudiž anonymně. Velmi mě urazí, že souburžka z národního výboru, která zde vystoupila jako svědkyně a která se pochoršovala nad Voknovinami, mi napsala, jak původně chtěla, protože my jsme na dialog připraveni. Ne však dialog skrze mříže a ostatní drác. Jsou mi přišitány k rámci karikatury přestavby, které Voknoviny otiskly. Já však považuji za nejhorší karikaturu přestavby tento proces. Nejvíce ze všeho bych si přál, aby probíhající vlna politických procesů byla již v této zemi poslední.

*

Sdělení č.1041 (Zděšení StB proti kolektivu mluvčích Charty 77)

Proti účastníkům schůzky kolektivu mluvčích Charty 77, která se měla konat 24.6.1989 odpoledne, zasáhla Státní bezpečnost a řešitací rada z nich zadržela. Jde o Václava Bendu, Rudolfa Berezu, Stanislava Devátého, Miloše Hájka, Tomáše Hradíčku, Marti Kroužekovou, Bohumíra Jandtu, Martu Kubíškovou, Ladislava Lise, Jana Litomíšského, Jiřího Marka, Danu Němcovou, Jaroslava Šabatu, Jana Šternu, Petrušku Šustrovou a Petra Uhla. Zadržení byli příslušníky StB vyzáhláni jednak na schůzku kolektivu mluvčích, jednak na patci Několik věc. Vyzáhláním bylo vysloveno varování, že pokud budou pokračovat v činnosti, budou postíženi podle č. zákona. Byly u nich také provedeny nezákoně osobní prohlídky, při nichž jim byly odňaty různé písemnosti, včetně pozvánek na oslavy státních svátků Kanady a USA.

Na 19. a 21. hodinou byla většina zadržených propuštěna, minoprávní účastníci (J.Sabata, J.Marek, R.Bereza a T.Hradíček) byli přinuceni odcestovat. Stanislav Devátý a Petr Uhl byli převezeni do cel předběžného zadržení v Konviktské ulici v Praze, kde byli zcela nezákoně drženi do dalšího dne odpoledne. Důvod jejich zadržení jde příslušníci StB odmítli sdělit - zdůvodnili jej pouze poukazem na §23 zákona o SNS, který říká, že příslušníci SNS jsou na údelem provedení potřebných služebních úkonů oprávněni zajistit každého, kdo výtržnostní nebo jiným nepřistojným chováním narušuje veřejný pořádek. Během 24 hodin zadržení P.Uhla a S.Devátého neproběhl žádny úkon.

Zadržení řešitací rady účastníků sestávajících z kolektivu mluvčích považujeme za zcela nezákoně. Je to další z řady důkazů nepravdivosti proklamované demokratizace Č.spol.českosti.

V Praze 11.7.1989

*

Sdělení č.1042 (Trestní stíhání proti Stanislavu Devátému rozšířeno)

Dne 26.6.1989 vyšetřovatel KB StB v Brně JUDr.mjr.Jan Domínek obvinil Stanislava Devátého, signatáře Charty 77 a člena VONS z tr.činu stěžování výkonu pravomoci veřejného činitelé podle §156a tr.z. a útoku na veřejného činitelé podle §156/2 tr.z. Prvního tr.činu se měl S.Devátý dopustit tím, že "při příležitosti prvního povádění manifestace byl ve skupině osob, se kterými prováděval hesla schopná narušit slavnostní atmosféru manifestace, přičemž odmítl prokázat svoji tatočnost orgánům SNS a [...] neuposlechl výzvy k následování příslušníků SNS, přičemž se pak dále svému předvedení bránil pasivním způsobem, [...] lehal si na zem a tento odporný mohol být pěknán vyneseno". Druhého trestního činu se měl dopustit tím, že "dne 1.7.1989 a 2.7.1989 v CPZ č.19 v Konviktské ulici v Praze hrubým způsobem urážel službu konající příslušníky SNS". Stanislav Devátý je nyní tedy stíhaný jednak pro uvedené dva trestné činy, jednak pro tr. čin pobuřování podle §100/1a, že tr.z., jehož se měl dopustit v souvislosti s dvěma písemnostmi SPUSA (viz naše sdělení č.963, 976 a 987). Připomínáme, že podezření ze spáchání tr.činu stěžování výkonu pravomoci veřejného činitelé a útoku na veřejného činitelé, byl S.Devátému vysloveno až 19.května 1989, v den jeho propuštění a vazby. Původně byl S.Devátý za účast na první povádění manifestaci stíhaný pouze pro přečin proti veřejnému pořádku spolu s dalšími účastníky, v jejichž případu však bylo řízení - až na Jana Hanu a Vladimíra Trličku - zastaveno (viz sdělení č.1034).

V Praze 11.7.1989

*

Součení č.1043 (Trestní stíhání Ladislava Nováka)

Výběrčovatel okresní prokuratury v České Lípě JUDr. Zbyněk Trojan zahájil dne 21.6.1989 trestní stíhání proti signatáři Charty 77 a členu MS Ladislavu Novákovi, nar. 21.2.1968, trvale bylém Trenčín, Žilinská 642, přesněji v Praze 3, Nařešická 31. Ladislav Novák je obviněn z trestních činů útoku na veřejného činitele podle §156/2 tr.z., výtráncictví podle §202/1 tr.z. a hanobení národa, rasy a přesvědčení podle §198 b) tr.z. Uvedených trestních činů se nál dopustit dne 8.5.1989 kolem 22. hodiny ve Skalici v okrese Česká Lípa na nepovolené taneční zábavu hrubým a ne slušným chováním, kdy údajně v podnáplídém stavu "se cheval výtráznicky, vykřikoval hanlivá slova na adresu příslušníků VB včetně hanobení skupiny obyvatel pro jejich vazeb k socialistickému stázení". L. Novák podal dne 29.6.1989 proti tomuto usnesení stížnost. Zábavy ve Skalici se zúčastnil, ale popírá, že by se uvedených trestních činů dopustil. Spacíl se naopak při základu jednotky VB účastníky zábavy mírnit. Byl potom sedmi příslušníky VB odvezen na MO VB v Novém Boru, kde ho příslušníci stB podrobili osobní prohlídce a vyslychali ho na nezávislé iniciativy. Ve tří hodin ráno jej převezli na záchrannou protialkoholní stanici, odkud byl po vyšetření propuštěn s tím, že podnáplídý není.

Ladislav Novák byl jedním ze čtyř zadřízených dne 19.6.1989 při korzu za lidská práva v Praze. Zahájení trestního stíhání dva dny po jeho zadřízení na korze pro účast na taneční zábavě začátkem května je zjevným pokusem státních orgánů kriminalizovat jednání jednoho z členů MS.

V Praze 11.7.1989

Několik věc

První měsíce roku 1989 znova a jasně ukázaly, že i když se soudobé československé vedení velmi často zaklíná slovy "přestavba" a "demokratizace", ve skutečnosti se dost soufale vzpírá všemu, co demokracii vytváří nebo co jelespon vzdáleně připomíná. Petice a iniciativy občanů, které samozřejmě neorganizovalo, odmítá jako "nátlakové akce"; odlišné politické názory odsuzuje jako "antisocialistické" a "neplátelské"; pokojná lidová shromáždění rozhání; do přípravy nových zákonů nedovoluje veřejně mluvit.

Tyto měsíce však zároveň ukázaly, že občanská veřejnost se už vymaňuje. I letar - gie a že stále více lidí má odvahu veřejně projevit svou touhu po společenských změnách.

Pohyb ve společnosti se tak zejména stále povážlivěji sráží s nehybností nočí, restuje společenské napětí a zejména hrozí nebezpečí otevřené krize.

Takovou krizi si nikdo z nás nepřeje.

Proto vyzýváme vedení naší země, aby pochopilo, že nadešel čas ke skutečným a důsledným systémovým změnám a že tyto změny jsou možné a mohou mít úspěch jen tehdy, bude-li jim předcházet vakuťku svobodná a demokratická diskuse. Prvním krokem k jakýmkoli smysluplným změnám, novou ústavou počínaje a ekonomickou reformou konče, musí být tedy zásadní změna společenského klimatu v naší zemi, do kterého se musí vrátit duch svobody, důvěry, tolerance a plurality.

Podle našeho názoru je k tomu třeba:

- 1) Aby byly okamžité propuštění všichni političtí vězňové.
- 2) Aby přestala být omezována svoboda shromážděvací.
- 3) Aby přestaly být kriminalizovány a pronásledovány všechny nezávislé iniciativy a začaly být konečně chápány i vládou jako to, čím v očích veřejnosti už dřívno jsou, totiž jako přirozená součást veřejného života a legitimní výraz jeho různotvárnosti. Zároveň by neměly být kladený překážky vzniku nových občanských hnutí, včetně nezávislých odborů, svazů a spolků.
- 4) Aby byly sdělovací prostředky i veškerá kulturní činnost zkriveny všeck forem politické manipulace a předběžné i následné skryté cenzury a otevřeny svobodně výměně názorů a aby byly legalizovány sdělovací prostředky, působící dosud nezávisle na oficiálních strukturách.
- 5) Aby byly respektovány oprávněně požadavky všech věřících občanů.
- 6) Aby byly všechny chystané i uskutečňované projekty, které mají natrvalo

změnit životní prostředí v naší zemi a předurčit tak život budoucích generací, neodkladně předloženy k všeobecnému posouzení odborníkům i veřejnosti.

7) Aby byla zahájena svobodná diskuse nejen o posledních letech, ale i o Pražském jaru, invazi při státu Varšavské smlouvy a následné "normalisaci". Je smutné, že zatímco v některých zemích, jejichž armády tehdy do československého vývoje zasáhly, se dnes už o tomto tématu začíná věcně diskutovat, u nás je stále ještě velké tabu, a to jen proto, aby nemuseli odstoupit ti lidé a politického a státního vedení, kteří jsou odpovědní za dvacetileté upadání všech oblastí společenského života u nás.

Každý, kdo souhlasí s tímto stanoviskem, může je podpořit svým podpisem.

Vládu vyzýváme, aby s ním naložila tak, jak je dosud zvyklá a nepohodlnými názory nakiádat. Zasadila by tím osudnou ránu nadějím, jimž jsme vedeni, totiž nadějím na skutečný společenský dialog jako jediné možné východisko ze slepé uličky, v níž se dnes Československo nalézá.

Signatáři petice se rozhou obrátit na jednu z následujících adres:

Stanislav Devátý, Revoluční 1285-byt 312, 760 01 Gottwaldov

Václav Havel, Engelsovo nábřeží 78, 120 00 Praha 2

Jiří Křížan, Havráňkova 16, 110 00 Praha 1

Sabá Vondra, Trojanova 1, 120 00 Praha 2

Volby v NDR

V pátek 7.7.1989 se konalo u příležitosti sněmu (synodu) evangelické církve NDR v Tomáškém kostele v Lipsku Alternativní fórum, na němž bylo kritizováno porušování lidských práv v Rumunsku, Československu a NDR. Znovu se tam hovořilo také o tom, jak oficiální místa NDR zfaľšovala výsledky letosních komunálních voleb. Poprvé od vzniku NDR prováděly občanské skupiny, působící při evangelické církvi, kontrolu volebních výsledků, jak to umožňuje volební zákon. V mnohých volebních místnostech nebyla však jejich účast připuštěna, v dalších případech zasáhla Stasi (=StB), která zadřízovala známé aktivisty buď preventivně nebo přímo u volebních místností. V den voleb potlačila Stasi brutálně manifestaci v Lipsku, kde se v 18 hodin, kdy volby skončily, ohromilo 500 až 800 občanů, protestujících proti nezákonnému volebnímu praktikám. Asi 100 účastníků manifestace bylo předvedeno na policejní oddělení. O měsíc později byla násilně potlačena i další manifestaci, pořádaná proti nezákonnému postupu při volbách, resp. proti zfaľšování jejich výsledků. Vzhledem k protiprávnímu počinání některých volebních komisi a zásahům Stasi nejsou k dispozici celkové skutečné počty neplatných a záporných hlasů jakož i počet těch, které se k volbám nedostaly vůbec. Částečně výsledky však zcela jasně prokazují, že výsledky voleb byly zfaľšovány. Tak např.v Drážďanech-městě byly zachyceny výsledky ve 227 z 444 volebních obvodů, v nichž volilo 111 120 občanů poslance do městského zastupitelství (=drážďanského národního výboru), resp. 103 104 občanů poslance do obvodních zastupitelství (=jednotlivých obvodních národních výborů drážďanských čtvrtí). Celkový počet oprávněných voličů v Drážďanech-městě byl 395 000. Podle oznamení vedoucích volebních komisi v kontrolovaných volebních místnostech byl celkový počet záporných hlasů 12 827 při hlasování do městského zastupitelstva a 11 693 při hlasování do obvodních zastupitelstev. Oficiální údaje, svedené tiskem, byly pro celé město, tedy pro zeměř čtyřnásobný počet voličů, pouhých 9751 resp. 9735 záporných hlasů. V Jeně zjistili nezávislí aktivitati 1245 záporných hlasů ve 46 volebních místnostech, zatímco oficiálně bylo uvedeno 1290 ve všech 150 místnostech; v Erfurtu zjistili 660 záporných hlasů v 63 kontrolovaných volebních místnostech, zatímco oficiální údaj je jen 413 ve všech 201 místnostech; ve Výmaru v 32 volebních místnostech bylo 1350 záporných hlasů a státní údaj je 1037 v 61 volební místnosti. V Postupimi bylo z 41 007 kontrolovaných odevzdávaných volebních lístků 3 278 záporných, zatímco oficiálně bylo oznameno, že záporných hlasů bylo pouze 1 599 z celkového počtu 107 474. Podobně byly zfařšovány výsledky v Berlíně a dalších místech. Také procento účasti bylo značně nižší, než uvedly úřady. Tak např.v Jeně byla v 55 ze 145 místností účast 95,61%, oficiálně pro všechn 145

místnosti uvedeno 99,01% a v Berlíně-Halensee byla v 65 sledovaných místnostech z celkového počtu 67 účast pouhých 63%, zatímco oficiální údaj je 96,4% pro všechny volební místnosti.

Církevní vedení obdrželo v průběhu května i později mnoho dopisů o zřízení výsledků voleb a posuvování zákonů při volbách. Církevní rada zveřejnila dne 3.6. prohlášení, v němž vyjadruje zlepšení nad rozporem mezi skutečností a vyhlášenými volebními výsledky a v němž požaduje, aby podvody byly vyšetřeny. Soudní a stranické vedení RDR se však k násmitkám evangelické církve nevyjednálo a jakoukoliv publicitu celého konfliktu potlačuje. Proto se dne 7.7. v lipovém Tondinském kostele osvěty znova hlašy, požadující naprávu. Tato kritika jakékoli účasti mnoha tisíců nezávislých aktivistů při kontrole voleb je jednou ze známek probezuječe se občanské společnosti v NDR.

T.A.

státník

státník

státník

Dvě brožury o nezávislých skupinách

Výsledek pro vnitrostranickou potřebu

Tak je označen materiál, který v březnu 1989 vydalo oddělení propagandy a agitace ÚV KSČ. Aktuální politické informace nosí podtitul "Nezávislé iniciativy" v ČSSR. 54 strany brožurky formátu A6 víc než výmluvně dokládají stále více rostoucí izolaci dnešního stranického vedení a jeho neschopnost pochopit a adekvátně reagovat na domácí společensko-politické klíma a vyrovnat se s politickým vývojem v SSSR a zemích naších socialistických sousedů.

Nesourodé pospojování polopráv, citátů vytržených z obsahově různých kontextů, podjatý výběr životopisních údajů u jednotlivých osobních charakteristik, které se často opírají o doslova ocitované "napříštělou" ustanovení z trestního zákoníku, - to jsou prostředky, jimž autoři této aktuality nezřídka dezinformují, než informují. Vypovídají spíše o niské odborné úrovni autorů brožury a jejich nekompetentních osobních kvalitách. Nesdílanou úmyslu řeč, která rozhodovala o vydání této aktuality, a místy až zavádějící autorského spracování zbovily původní závař možnosti skutečné kritické analýzy stávajících iniciativ, které v tomto ohledu - zejména pak Charta 77 - samy o sobě poskytly a ještě poskytují dostatek kritického materiálu. Zel, zdejší nevyužit a brožurka se tak stala vlastně jakousi v uvezovkách reklamou těm iniciativám a jednáním s nimi spojených, která autoři nedokázali prakticky nic jiného, než je na každé stránce jen a jen očerňovat a staronově charakterizovat jako třídní nepřátele.

V brožuře se objevuje shruba 250 jmen osob, "kteří jsou otevřenými nepřáteli socialismu aktivně usilujícími o jeho destabilizaci" atd. Z toho podílu zahrnují autoři až dvacet emigrantů a několik zahraničních osobnosti. Udetření nezábavně ani holandská královna Beatrix či J.S.Whitehead, bývalý náměstek ministra zahraničních věcí USA.

30 osobních charakteristik věnují autoři "některým exponentům tzv. nezávislých iniciativ". Uvádějí je v závěru této vnitrostranické "informace" a korunují tím svůj výplod píle a ducha. Kupříkladu tvorbu Václava Havla vyřídili takto: "[...] Jeho básnické sbírky nikdo nevydával, nebyl o ně zájem. Havel se proto rozhodl prosadit se jiným způsobem. [...] Jeho hry jsou uváděny na západních festivalích i v rozhlasových studiích, mj. proto, aby byla dokázána životaschopnost tzv. druhé kultury v ČSSR, která je stavěna proti tzv. kultuře oficiální. V roce 1969 obdržel rakouskou státní cenu za evropskou literaturu, v roce 1968 a 1970 americkou cenu za divadelní inscenace. V roce 1986 mu byla udělena cena Erasma Rotterdamského. Jeho udělení mělo především zvýšit Havlovi 'popularitu'."

V brožuře se dále piše o dvaceti nezávislých iniciativách. Nejvíce pozornosti - jednu řetínu z celkového rozsahu - upínají autoři k Chartě 77, která podle nich stála u vrátku dalších nezávislých iniciativ. O cílech a podstatě Charty 77 neuvádějí nic nového, resp. co by již dříve nebylo známo z pověstních kampaní Rudého práva. "[...] Stejně jako v roce 1968 se jedná o rozbití politického, hospodářského, kulturního i obranného uskupení socialistických zemí a tím dosazení zákon na politické mapě světa [...], restauraci kapitalismu, likvidaci polistatů socialismu, otevření prostoru pro bestreatné poušťování, falešifikaci a dezinformaci" atd. O samotných chartistech se autoři publikace ironizují osudu

vyladění tak, jak lze v podstatě hodnotit minulá desetiletí mocensky uplatňovaného monopolu a diktátu právě komunistické strany s tím, že do citovaného pádaje si se "my, chartisté" dosudne my, komunisté. "(...) My, chartisté, vyslovujeme svůj názor, svůj postoj k určitém záležitostem. Odmitáme jakékoli důvody, proč to byl ono není schopné či vůbec spinnitelné. Náš názor je příkazem, o němž nelze diskutovat. Naše stanovení vyslovované 's přesvědčením a viry', nemusí být podloženo žádnými faktory a argumenty. Je zde, existuje. Je absolutně pravdivá, neboť se jedná o skutečnost."

Je v našich klavdach. Ze odporuje skutečnosti? Naopak, to skutečnost odporuje tomu, co si myslíme a v co věříme."

O nic lépe nadopadl sní VONS, který zase " sleduje poslouchání ČSSR, státních orgánů, justice, bezpečnostních složek" a propagandistickou perlou, že "vydává v průběhu roku desítky 'sdělení o porušování zákonnosti a práva v ČSR'. Každá z nich je zároveň konstruována, ostatní fakticky vypovídají o tom, že v zahraničí by byly za obdobnou činnost vyměšeny daleko výšší treaty, neboť možné mohou být vyhodnoceny i liberaлизující než v zemích, které se rády chlubí svou 'demokracií a svobodami'".

U RNS se autori zase blýsknuli zdvorem, že "(...) všeobecné 'odmítnutí ideologií' je nenířeno proti tomu, aby byl odhalován imperialismus."

Takto bychom mohli pokračovat v ilustraci podobného myšlenkového šlechtidla a ve výčtu celé řady věcných chyb prakticky od první do poslední stránky brožury. A akceciency jmen Kovtan (Jiří Kovtan), Rotrekel (Zdeněk Rotrekel) vypovídají o lajdácerství a kulturním ignoranci autorů publikace.

Smurnější je, že se zde lze setkat i s určitým druhem Ideologické nefrofobie, která číslí z řídkých, zábývajících se "Patoděkovou literářskou koncepcí" postavení intelligence ve společnosti, (...) jehož filozofické eseje a další díla jsou v centru pozornosti českantikomunistické emigrace". Anebo pro snahu "politickou orientaci na demokracii nezáryckovského typu a fundovaném operováním metodami boje proti komunismu, kterými mají (rozuměj chartisté) podle Václava Černého přiblížit Chartu 77 k tému občanství v naší společnosti, které nejsou v siskladu politicky abnormální se situací ve světě a s programem vytvářovaným v politické hnutí KSČ (...) atd."

Nicméně jsou víc idealistické než realistické cíle a plány autorů publikace a jejich stranických nadřízených vyjádřené v publikaci těsněji: "Politika našeho státu je jednoznačná. (...) Přestavba a demokratizace vyžaduje mj. uplatňovat socialistický pluralismus názorů, rozvinout široký dialog se všemi, kdo stojí na platformě socialismu. (...) Je to Komunistická strana Československa, kdo k takovému dialogu vyzývá, stváří pro něj prostor a také takový dialog vede."

O tom, kam směřuje přirozený společenský a politický pohyb za dané vnitropolitické situace v naší zemi, svědčí konečně suché a jedno z mála věcných konstatování uvedených v této aktualitě hned v jejím samotném úvodním předanaměření: "Na počátku roku 1987 existovaly čtyři 'nezávislé iniciativy', na konci roku 1988 jich bylo dvacet. Jen v posledním čtvrtletí roku 1988 se konstatuje pět nelegálních struktur a vytvářejí se další."

"CHR"

O nezávislých iniciativách v Československu

Začátkem července výšla v samizdatovém nakladatelství Reprint Xerox práce JUDr. Gruntoráda O nezávislých iniciativách v Československu. 27 číslovaných stran této brožury formátu A6 přináší věnovou a výtvarnou informaci o nezávislých iniciativách, výborech, jejich prohlášeních a programech a jejich další publikární činnosti. J. Gruntorádovi se je podařilo zachytit a spracovat i přes dlouhou vydavatelskou lhářu této brožury, se kterou se při její přípravě musel náležitě vypořádavat o tom svědčí také kratičká vydavatelská poznámka na konci této publikace, zaznamenávající dalších deset nezávislých iniciativ, které vznikly během tisku - ze necelé tří měsíců, od začátku dubna do poloviny června t.r. Brožura dále obsahuje adresy hlavních představitelů popř. mluvčích dvaceti nezávislých iniciativ a výborů.

V samého dnu nově vydalo...

Lidové noviny č.5, roč.2, květen 1989, 24 strany A4
obsahuje mj. reportáž z 1. máje na Václavském náměstí, medailon Oty Veverský, rozhovor s Jiřím Kříženem, podpisy pod petici "Iniciativa vědeckých pracovníků".

Lidové noviny č.6, roč.2, červen 1989, 26 stran A4
nášlénik přináší mj. článek k devadesátinám kardinála Františka Tomáška nazvaný "Vzpomíte se...", glosu Jiřího Dienstbiera Lidská dimenze měřená v Patříči, rozhovor s Michaelm Kocábem: "Vyhlašit boj vlastnímu strachu", článek Jiřího Vančury o vystoupení Andreje Sacharova na sjezdu poslanců SSSR pod titulem "Andrej Dmitrijevič Liebknecht", medailon politického vězně Petra Hauptmanna a další.

Ekolesnický bulletin č.14, červen 1989, 59 stran A5
nášléník s pravidelnými rubrikami, s nichž souhlasenáváze v rubrice Ekologie krajinu ohlasu Petra Kužvarta a Zbyňka Petráčka na článek RP z 13.4.1989 "Kdo chce žít v odborné v politické?", dokument - petici všedním Českou a SSSR k radioaktivitě, správu o výsledcích podpisové akce za vyhlášení národního parku Podunajsko, otevřený dopis Pavla Křížky a Petra Kozánská předsedovi vlády ČSSR.

Křesťanské obzory č.12, roč.2., 15.6.1989, 29 stran A4
čtrnáctideník obsahuje mj. básen K.D. Lutinova Otroci, rozhovor o desetiletí duchovní obnovy národa podle sdělení poradce kardinála Tomáška, projev A. Šolcencyna při převzetí Templetonovy ceny.

Knihovna Křesťanských obzorů svazek č.10

vydává sborník dokumentů z let 1980-1989 k devadesátinám kardinála Františka Tomáška.

Brněnský bulletin NMS-IDS, č.3, květen 1989, nepaginováno
zveřejňuje podpisy dalších signatářů NMS, informaci o besedě o Chartě 77 a jiných neformálních iniciativách, rubriku Ze soudních ziní a jiné informace.

Voknoviny č.15, 11 stran A4

rozšířila informují o Františku Stárkovi a dalších trestně stíhaných aktivistech nezávislých iniciativ, o protestním pochodu kolem Turnova, nezávislých kulturních akcích. Přílohu tvoří petice za propuštění Františka Stárka.

CÍH č.2, červen 1989

spravedlý čs. skautů a skautek přináší úvodník Láska Nagy Scouting pluje proti proudu, nedokončený rozhovor s Václavem Havlem, zamyšlení Česká mládež a fašismus a další materiály.

Staroplzeňský Ataké č.2, 3 strany

nezávislé noviny pro Starý Plzenec obsahují drobné lokální informace, kritiku glosu k článku RP z 14.6.1989 Demokracie není anarchie.

Revue 88, vánoční příloha č.1, 31.12.1988, 46 stran A5

nezávislá vysokoškolská revue pro neformální iniciativy a kulturní aktivity mládeže s rubrikami - Poznámky - Úvahy - Recenze - Polemiky - zveřejňuje mj. materiál nazvaný Archiv studentského hnutí z celostátní konference vysokoškoláků v Praze 1965, medailony Jaroslava Hutky, Vlastimila Třešňáka, rozhovor s prof. H. Jelínkem o Masarykově společnosti, ze života sovětské mládeže - konzomolécké procesy 1937-1938 a další.

Revue 88, májové číslo - 30.5.1989, 32 stran A5

obehuje mj. otevřený dopis redakce Revue státním orgánům, společenským organizacím, občanským iniciativám a sdělovacím prostředkům, dokumenty o represích proti vydavatelům této revue, stanovy nezávislého studentského svazu v Polsku.

Bulletin NMS-IDS, č.8, duben 1989, 18 stran

obehuje mj. dopis člena ČGMV Ivana Rialy aktivistovi NMS Janu Svobodovi, informace o tehdy vězněné Janě Petrovové, správu o trestném stíhání St. Rittera, seznam nových aktivit NMS (k 23.4.1989 jich bylo celkem 261), informace o odpěračích a odpíráni z Jugoslávie, Kecka a Izraele.

Krátké správy

(použito zpráv VIA)

Vykonstruované spojování údajná záškodnické činnosti a nezávislými skupinami

Koncem června a začátkem července byla vydána prohlášení federálního ministerstva vnitra o objasnění série požárů průmyslových objektů v letech 1986-87 a vraždě 17letého J.H., která má se záškodnickou činností souvisej. Pachatelé těchto činů - mladí lidé okolo 20 let - jsou stíháni již od r.1987 a jsou ve vazbě. Podle prohlášení MV byla tato fašistická skupina "wehrwulfů" řízena a organizována čtyřmi muži, kteří byli obviněni a uvrženi do vazby nyní - 29.6.1989. Podstatné na vše je, že podle mluvčího MV mají "blízký vztah k tzv.nezávislým iniciativám, které jsou známé svou antisocialistickou činností". Agentura VIA zjistila vlastním šetřením, že Antonín Cegler a jeho společníci, údajně pachataře požárů, neměli žádné styky s nezávislými iniciativami. Čtyři nově zadržení, kteří jsou rovněž obviněni z trestného činu záškodnictví a jinak rovněž broší trest odňtí svobody v trvání 12-15 let nebo trest smrti, jsou: 36letý čerpat vody Jakub Dubský, absolvent filozofické fakulty z Prahy, 44letý důlník Jan Gregor z Beratovic, vícekrát trestaný pro kriminální trestnou činnost, 38letý Julius Nas a Liběchova, invalidní důchodce a 41letý kapitán ČSLA Josef Němc, učitel bojové přípravy na střední vojenské hudební škole v Roudnici nad Labem. Prokázány jsou pouze styky Gregora a Nasse, že Dubský a Němc se s ostatními ani neznali. Obvinění této čtvrtice z účasti na záškodnictví je v jejich okolí považováno za nevěrohodné. Za vykonstruované je pak považováno neřízení z "blízkého vztahu k nezávislým iniciativám". Nikdo ze čtyř nedávno uvězněných není signatářem Charty 77 nebo účastníkem či aktivistou jiné nezávislé iniciativy. Nejvíce se podařilo zjistit o Jakubu Dubském, který je synem signatářů Charty 77, filosofa Ivana Dubského, žijícího v Praze, a Ireny Dubské, která je od roku 1968 manželkou Zdeňka Hlyndře, a následně žije od roku 1977 ve Vídni. Při domovní prohlídce prováděné v byte otce Jakuba Dubského bylo odhaleno 17 položek, které k jakékoliv záškodnické činnosti nebo násilné činnosti nemají žádný vztah. Jde o dva paci stroje, fotografie, korespondenci a různé publikace, mezi jinými i brožuru od Jana Patročky Gabroové a dílo p. o Cyrilometodějský kalendář z roku 1988 s obálkou, na níž je kresba Alfonsa Muchy. Otec Jakuba Dubského, PhDr. Ivan Dubský, vydal dne 30.6. prohlášení, v němž označuje obvinění svého syna z podnáškování, řízení a organizování záškodnické činnosti za absurdní a neomyšlené.

V prostředí nezávislých iniciativ se všeobecně soudí, že pachataři trestných činů záškodnictví, pokud k němu skutečně došlo, jsou uměle spojováni s činností nezávislých skupin, a to proto, aby tato činnost byla v očích veřejnosti zdiákreditována.

Setkání na polsko-čes.hranici

Dne 25.6 se na polsko-čes.hranici setkali zástupci nezávislých iniciativ a hraniční obou zemí. Informovali se nevážejc o tom, co podstatného se děje v Polsku a Československu, projednávali mnoho věcí, které obě strany považují za důležité, a konkretisovali několik společných akcí a projektů. Mezi nimi jsou:

1) Přehlídka nezávislé čs.kultury v kontextu duchovní situace střední Evropy, která se má konat ve Vratislavě od 3. do 5.11.1989;

2) Akce zaměřené proti výstavbě kohásáry ve Stonavě na severní Moravě a nové České houdy a Lanovky na Sněžce.

Účastníci se naddle shodli na tom, že budou trvale protestovat proti trestnímu stíhání Petra Pospíchalá, který je stíhaný mimo jiné za své pracovní styky s polskou odberovou organizací Solidarita, a proti věnušní těch, které současný čs.režim zařádil za to, že se svobodně politicky a kulturně projevují. Účastníci setkání vyjádřili své rozhodčení nad policeským zásahem proti schůzce kolektivu mluvčích Charty 77 dne 24.6., který znamenal několika přáteleům na toto setkání přijet. Polští účastníci byli šokováni správou o brutálním teroristickém útoku čs.policie na Petra Plesáka a Václava Kufcera. Schůzka na čs.-poleské hranici trvala několik hodin a byli na ní přítomni mezi jinými: Grażyna Braus, Joanna Górska, Ján Černogurský, Karel Freund, Václav Havel, Jan Chudomel, Zbigniew Janas (poslanec Sejmu PLR), Wiesław Jasinski, Andrej Krob, Ivan Lanper, Václav Malý, Mieczysław Pietrowski, Petr Pospíchal, Jan Ruml, Anna Sabatová, Jiřich Topol, Jan Urban,

Zdeněk Urbánek, Šárka Vendra, po lehké nezávislé fotografické agentuře Demantí a dle Originální videojournal.

Setkání zahraničních činitelů a nezávislých aktivistů

Na posvátní zahraničních delegací a hostí se aktivisté nezávislých skupin sešli v poslední době k rozhovorům s politickými činiteli, kteří byli v Československu na oficiálních návštěvách. Bylo o setkání s dvěma parlamentními delegacemi, z Austrálie (24.6.) a z Francie (3.7.), o rozhovor s americkým kongresmanem Stephenem Solarzem (8.7.) a konečně o společné večeři s několikasedmadvacátým rozhovorem s rakouským ministrem Erhardem Buskem, který se v Praze účastnil oslav 90.výročího kardinála Tomáška (30.6.).

Mírové setkání v Budapešti

V Budapešti se ve dnech 1. a 2.7. setkali zájemci o šíření nezávislého evropského shromáždění pro mír a demokracii. Setkání, které pořádala SÍF pro dialog Východ-Západ, se účastnili převážně aktivisté mírových hnutí a humanitárních organizací ze zemí západní Evropy a také zástupci nezávislých iniciativ z východoevropských zemí. Účastníci schválili v průběhu setkání mimo jiné také text rezoluce, podepsaný českou, která zahrnula Jaroslavu Fabatovi a Ruth Horovou v účasti na setkání. Rezoluce také vyjadřuje rozhodnutí účastníků budapešťského setkání nad odvuzením vydavatele samizdatového časopisu Vokno Františka Stárka na dva a půl roku vězení. Rezoluce obsahuje rovněž protest proti vězňení Petra Cibulky, stíhaného pro členství nezávislé kultury a proti trestnímu stíhání Petra Pospíšilala; oběma hrozí trest vězení od tří do deseti let.

Budoucí nezávislá evropská shromáždění pro mír a demokracii, bude chtít napomáhat v jednotce Evropy v jeden ekonomický silový celak, v němž by měla své místo zejména myšlenka důstojného života člověka v souladu s přírodou, a usilovat o postupnou demilitarizaci a v jednotce Evropy. Setkání se mimo jiné zúčastnili: Mary Kaldorová (END), Nicanor Jan Feber (IKV), Juliana Nátralová (FIDESZ), Jan Kavan (Palach Praha), Dieter Esche (SÍF pro dialog Východ-Západ), Martha Henderzenová (Humanitas), Joane Landyová (Campaign for Peace and Democracy, USA), Jiříček Čaputovics (WIP) a dva českoslovenští zástupci.

Záchy Petra Cibulky

Zpráva ČIK z Rudoho práva 7.7.1989 uvádí, že "v tomto týdnu bylo v Brně ukončeno vyšetřování trestné činnosti Petra Cibulky (nar.1950). [...] Vyšetřování bylo prokázáno, že Petr Cibulka prodal magnetofonové pásky, kazety a písmačky v hodnotě přesahující částku 255 000 Kčs. Prodej pásků a kazet mu vynesl sítě přesahující částku 56 000 Kčs a prodej číšek víc než 25 000 Kčs."

Pro ilustraci a srovnání uvádíme z Informace hifi-klubům Svazarmu č.2/1983 několik cenek z ceníku přetáčení zvukových záznamů, které provádí český rozhlas a casby P.Cibulky (blíže viz Infoch č.1/89 - článek M.Chadimy, Naslo o kšeft).

Cenka za přetáčení zvukového záznamu vč. kazety 45 min. 60 min. 90 min.

cenka ceníku Kčs 164,50 225,- 312,-

cenka P.Cibulky " 90,- 120,- 150,-

Jan Plačák píše předsednictvu vlády ČSSR

Dopisem z 30.6.1989 se obrací Jan Plačák na ředitel předsednictva vlády ČSSR a upozorňuje na přepadení bratra Petra Plačáka 21.6.1989 "čtyřmi civilisty v Krdlovské ulici v Praze 7". Ti jej násilně odtáhli do auta a v Křivohrádeckých lesích se Berounem sbili a nachali ho na cestě. Tito příslušníci byli následujícího rána v Bartošově ulici č.7 ho opět fyzicky napadli.

J.Plačák povahuje tyto zákroky příslušníků SSB za několikanásobná porušení zákonnosti a v závěru dopisu píše: "... já sám jsem v minulosti podával mnohé stížnosti na nedůkonalý postup bezpečnosti včetně mých osobě nabídnutých zákonodárným předsednictvem. Pokaždé mi bylo oznámeno, že nepřísluší vládě či řediteli ČSSR do této věci seznámovat, a že proto bylo mi podání postoupeno hř. ČSSR, tedy zástupcům českých orgánů, na něž jsem si stěžoval. Tyto orgány mi pak vždy sdělily ..., že je vše v pořádku. Tedy blíž, zastřešování a vyhrožování bylo povýšeno na zákon. Právě se proto, když je skutečně všechno v pořádku!"